

## Arrest

nr. 272 634 van 12 mei 2022  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS  
Kortrijksesteenweg 641  
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2022.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 januari 2019 een eerste aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn Spaanse zus.

1.2. Verweerder neemt op 26 juni 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 8 november 2019 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Spaanse zus.

1.4. Verweerder neemt op 7 mei 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 24 augustus 2020 met nummer 241 378 wordt het door verzoeker tegen deze bijlage 20 ingestelde beroep verworpen.

1.5. Verzoeker dient op 8 januari 2021 een derde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Spaanse zus.

1.6. Verweerder neemt op 22 juni 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoeker dient op 13 juli 2021 een vierde aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Spaanse zus.

1.8. Verweerder neemt op 12 januari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt betekend onder de vorm van een bijlage 20. Deze bijlage 20 wordt thans bestreden en luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 5152, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 691er1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2021 werd ingediend door:*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 13.07.2021 voor de vierde keer gezinshereniging aan met zijn zus [A.T.Z.], van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*

*Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.*

*Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 16.10.2015 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.*

*Ter staving van onderhavige aanvraag werden volgende documenten voorgelegd:*

- *Paspoort Marokko HJ6956942 op naam van betrokkene afgeleverd door het consulaat van Marokko te Pontoise (Frankrijk).*
- *attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°90 dd. 02.04.2021 waarin de Marokkaanse belastingsdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en*

*gemeentebelasting in Marokko: echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, ook heeft het betrekking op de situatie in april 2021, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit document is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- 3 attestations de revenus N° 2231 dd. 23.09.2021 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene, volgens de hen gekende gegevens, in de jaren 2017, 2018 en 2020 niet beschikte over belastbare inkomsten in Marokko. De attesten werden afgegeven na de indiening van onderhavige aanvraag en dus op een moment dat betrokkene al geruime tijd in België verbleef. Ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het is ook opmerkelijk dat betrokkene wel documenten voorlegt voor voormelde jaren, maar geen attest voor het jaar 2019 en evenmin van de jaren voorafgaand aan 2017. Voor zover betrokkene ten laste was van de referentiepersoon tijdens voormelde jaren, wat dus niet aannemelijk wordt bevonden, dan rijst nog de vraag waarvan hij leefde voor 2017;*

- 'attestation de supports familiale' n°141 dd. 05.04.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon als enige betrokkene ten laste neemt: echter, er dient opnieuw opgemerkt te worden dat dit attest betrekking op de situatie in april 2021, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn zus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; er werden geen overige documenten voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 09.01.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.*

*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.*

*Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.*

*Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.*

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. [...]"*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht”.

Hij betoogt als volgt:

### “2.1.1.

*Dat verzoeker op 13 juli 2021 een nieuwe aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.*

*Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.*

*Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.*

*Voorts moeten, overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw., de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.*

*Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Spaanse zus of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.*

*Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).*

### 2.1.2.

*Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG,*

73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

*Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:*

*“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

*Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).*

*Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).*

*De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).*

*Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van ‘bijzondere feitelijke omstandigheden’, zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het ‘behoren tot het huishouden’. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.*

*Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. Meer bepaald heeft verzoeker voordien in februari 2020 reeds beëdigde verklaringen voorgelegd van zijn ouders, welke plechtig verklaarden dat verzoeker en zijn zus samen woonachtig waren op hetzelfde adres. Deze verklaringen bevinden zich ongetwijfeld nog steeds in het dossier van verzoeker, zodat verweerder hiervan genoegzaam op de hoogte was. (stuk 2).*

*Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.*

2.1.3.

*Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van zijn zus was op het ogenblik dat hij in Marokko verbleef of hij deel uitmaakte van het gezin van zijn zus.*

*Dat verzoeker nochtans aan de hand van diverse documenten, neergelegd bij zijn opeenvolgende aanvragen, heeft aangetoond dat hij in Marokko onvermogen is en er deel uitmaakte van haar gezin.*

*Meer bepaald heeft verzoeker bij een vorige aanvraag beëdigde verklaringen voorgelegd van zijn ouders dat broer en zus in Marokko samenwoonden, wat ook logisch is, zodat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van zijn Spaanse zus (stuk 2).*

*Bij de huidige aanvraag heeft verzoeker tevens een officieel document voorgelegd, uitgaande van de Marokkaanse overheid, nl. 'attestation de supports familiale' waarin de autoriteiten bevestigen dat verzoeksters zus als enige verzoeker ten laste neemt.*

*Dienaangaande werpt de bestreden beslissing op dat dit attest betrekking heeft op de situatie in april 2021, zijnde na het vertrek van verzoeker uit Marokko. Uit dit attest zou bovendien niet blijken op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat verzoeker ten laste zou worden genomen door zijn zus, zodat het attest wordt beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.*

*Dat dit document ten onrechte door verweerder geclassificeerd wordt als een verklaring op eer, aangezien nergens op het attest vermeld wordt dat deze gegevens louter op verklaring werden afgeleverd.*

*Dat op Marokkaanse documenten uitdrukkelijk vermeld wordt dat zij op basis van een verklaring worden afgeleverd, zoals blijkt uit het door verzoeker voorgelegde 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' dat welke opgemaakt werd op basis van een verklaring :*

*"N.B. : - Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le : 31/03/2021 A LA COMMUNE DE TIGHASSALINE"*

*Aangezien op het 'attestation de supports familiale' nergens vermeld werd dat dit op verklaring werd opgemaakt, mag er dan ook geenszins gesteld worden dat het om een verklaring op eer zou gaan, waarvan bovendien het gesolliciteerd karakter niet mag worden uitgesloten.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is.*

*Bovendien betreft het een officieel document van de Marokkaanse overheid, niet opgesteld op basis van een verklaring, zodat de inhoud ervan geenszins ter discussie kan worden gesteld.*

*Evenmin dienen de Marokkaanse autoriteiten hierin te vermelden welke werkwijze zij hebben gebruikt om tot de inhoud ervan te komen.*

*Indien een Belgisch document wordt afgeleverd door bv. het OCMW met een verklaring van financiële ondersteuning, is het niet aan een andere overheid om dit in vraag te stellen en te verwachten dat de werkwijze moet worden uiteengezet.*

*Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.*

#### **2.1.4.**

*Voorts haalt de bestreden beslissing aan dat verzoeker 'attestations de revenus' heeft voorgelegd dd. 23 september 2021 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat verzoeker geen belastbare inkomsten had in de jaren 2017, 2018 en 2020.*

*Aangezien deze attesten werden afgeleverd na de indiening van de aanvraag gezinshereniging en op een ogenblik dat verzoeker in België verbleef, zouden deze niet relevant zijn. Bovendien zou geen attest van het jaar 2019 worden voorgelegd, noch van de jaren voorafgaand aan 2017, zodat de vraag zich stelt waarvan verzoeker leefde voor 2017.*

*Dat verzoeker echter wel degelijk ook een attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij in het jaar 2019 geen inkomsten had (stuk 3), waarmee verweerder klaarblijkelijk geen rekening heeft gehouden, niettegenstaande dit door verzoeker werd overgemaakt.*

*Bovendien doet het gegeven dat de attesten dateren van 2021 geen afbreuk aan de gegevens die erin zijn opgenomen en meer bepaald het feit dat verzoeker geen inkomsten had in de jaren 2017, 2018, 2019 en 2020 in Marokko.*

*Dat het niet uitmaakt op welke datum deze attesten werden afgeleverd, zolang de inhoud ervan correct is. Dat verweerder geen enkel bewijs voorlegt dat de inhoud van deze attesten niet zouden stroken met de werkelijkheid, zodat met deze attesten wel degelijk rekening dient gehouden te worden.*

*Tenslotte werpt verweerder op dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van zijn (gebrek aan) inkomsten voor 2017, zodat de vraag zich stelt waarvan verzoeker op dat ogenblik leefde.*

*Dat verzoeker diende aan te tonen dat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn zus, wat hij gedaan heeft aan de hand van documenten van de belastingen van maar liefst 4 jaar. Dat verzoeker dan ook meer dan afdoende deze bewijzen geleverd heeft en van hem niet kan verwacht worden dat hij stukken voorlegt van zijn gehele leven!*

*Dat verzoeker maar liefst bewijzen heeft voorgelegd van 4 jaar gebrek aan inkomsten voorafgaand aan de aanvraag, waaruit dan ook duidelijk blijkt dat verzoeker onvermogend was in Marokko.*

*Verder kan desnoods bijkomende documenten opvragen van voor 2017, doch dan zal door verweerder worden opgeworpen dat de afgifte ervan dateert van na zijn aankomst in België, zodat het voor verzoeker op heden dan ook niet duidelijk is wat verweerder precies wenst.*

*Verzoeker heeft dan ook aangetoond onvermogend te zijn in zijn land van herkomst, samengewoond te hebben met zijn zus in Marokko en ten laste te zijn van zijn zus, die hem als enige onderhoudt.*

*Dat verzoeker dan ook voldaan heeft aan de voorwaarden zoals gesteld door artikel 47/1, 2° Vw. en de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 47/1, 2° Vw.*

#### *2.1.5.*

*Dat de bestreden beslissing geen enkele rekening heeft gehouden met de eerder door verzoeker neergelegde onder ede afgelegde verklaringen van zijn ouders dat hij samenwoonde met zijn zus in Marokko, noch met het in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging ingediende attest van de belastingen dat verzoeker in het jaar 2019 geen belastbare inkomsten had.*

*Meer nog, verweerder poneert zelfs dat het vreemd zou zijn dat verzoeker geen bewijs zou hebben overgemaakt van de belastingen voor het jaar 2019, terwijl verzoeker dit wel degelijk heeft voorgelegd (stuk 3).*

*Dat er dan ook een sprake is van een schending van de motiveringsplicht en bovendien een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu duidelijk is dat door het negeren van bepaalde door verzoeker aangebrachte stukken, verweerder het dossier van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht.*

*In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).*

*Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053 ).*

*Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle*

relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

#### 2.1.6.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker onomstootbaar heeft aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was in Marokko.

Verzoeker verwijst naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

*'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).*

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

#### "2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

*Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde documenten dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook onredelijk is waar gesteld wordt dat door verzoeker niet werd aangetoond dat hij deel uitmaakte van hetzelfde gezin als zijn zus op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef en hij in het land van herkomst onvermogen en ten laste was van de referentiepersoon.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”*

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte bewijsstukken en aangegeven waarom deze niet volstaan. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van deze motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

*1° [...]*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”*

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

*“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.*

*De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”*

2.5. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Mi-

grationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

2.7. Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.8. Verzoekers eerste concrete punt van kritiek is dat hij bij een vorige aanvraag beëdigde verklaringen heeft voorgelegd van zijn ouders dat hij en zijn zus samenwoonden in Marokko, zodat volgens hem werd aangetoond dat hij deel uitmaakte van het gezin van zijn Spaanse zus. De Raad kan enkel vaststellen dat in de voorgaande bijlagen 20 – met name in de bijlagen 20 van 26 juni 2019, 7 mei 2020 en 22 juni 2021 – hierover werd gemotiveerd. Zo werd in de bijlage 20 van 26 juni 2019 duidelijk het opzet van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet uiteengezet en verduidelijkt dat het moet gaan om een samenwoning die de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. In de bijlage 20 van 7 mei 2020 werd over de *“verklaringen op eer dd. 23.01.2020 en 05.02.2020 waarin derden (de beide ouders van betrokkene en de referentiepersoon) verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon sedert hun geboorte tot hun vertrek naar het buitenland in 2014 op het ouderlijke adres woonachtig waren”* door verweerder gemotiveerd dat *“een loutere samenwoning als broer/zus als deel van het gezin van hun ouder(s) niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden”*. In de bijlage 20 van 22 juni 2021 werd vastgesteld dat opnieuw dezelfde verklaringen op eer van de beide ouders werd voorgelegd en werd verwezen naar de beoordeling in de bijlage 20 van 7 mei 2020. Al deze voorgaande bijlagen 20 zijn definitief in het rechtsverkeer aanwezig. De Raad ziet niet in waarom verzoeker blijft hameren op deze verklaringen op eer die bij een *“vorige aanvraag”* werden voorgelegd en op basis daarvan de nietigverklaring eist van de thans bestreden bijlage 20. Met dit betoog kan verzoeker alleszins niet de volgende afweging in de bijlage 20 onderuit halen: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 09.01.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”*

2.9. Verzoeker gaat in tweede instantie in op de beoordeling van verweerder over de door hem voorgelegde *“attestation de supports familiale n°141”*. Over dit document stelt de bestreden bijlage 20 het volgende: *“echter, er dient opnieuw opgemerkt te worden dat dit attest betrekking op de situatie in april 2021, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Er dient tevens opgemerkt te worden dat*

*uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn zus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; er werden geen overige documenten voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.* Verzoeker gaat vooreerst niet akkoord met het motief dat deze “attestation” dient te worden beschouwd als een verklaring op eer. Hij stelt dat nergens uit de inhoud van dit attest – dat uitgaat van een Marokkaanse overheid – kan worden afgeleid dat het zou zijn opgesteld op basis van verklaringen. Verder stelt hij dat de Marokkaanse overheid er ook geenszins toe is gehouden om te vermelden op basis van welke werkwijze zij tot de inhoud van het attest komt.

2.10. De Raad wijst er vooreerst op dat voormelde “*attestation de supports familiale n°141*” reeds werd overgemaakt naar aanleiding van een eerdere verblijfsaanvraag, die resulteerde in de bijlage 20 van 22 juni 2021 met dezelfde beoordeling als in de thans bestreden bijlage 20. Tegen de bijlage 20 van 22 juni 2021 werd geen beroep ingesteld bij de Raad, zodat deze beslissing – en de hierin vervatte beoordeling van de “*attestation de supports familiale n°141*” – definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker toch opnieuw de gedane beoordeling over de “*attestation de supports familiale n°141*” kan aanvechten, merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling van verweerder “*dat dit attest betrekking heeft op de situatie in april 2021, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko*”. De Raad acht dit een pertinente overweging gezien uit het administratief dossier duidelijk naar voren komt dat verzoeker in oktober 2018 een Marokkaans paspoort kreeg uitgereikt in Frankrijk – dit werd uitdrukkelijk vermeld in de bijlage 20 van 26 juni 2019 – en niet blijkt dat hij daarna nog is teruggekeerd naar Marokko. Uit het in Frankrijk verkregen paspoort blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker zijn “*Domicile/Residence*” in Frankrijk had, zodat het niet handelt om een kortstondig verblijf in Frankrijk in het kader van bijvoorbeeld toerisme. Zoals hierboven reeds uiteengezet, dient de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon te bestaan voor het indienen van de vestigingsaanvraag. De vraag stelt zich dus of verzoeker tijdens zijn verblijf in Frankrijk werd ondersteund door zijn zus en meer nog of hij ook maar ooit door haar werd ondersteund na zijn vertrek uit Marokko. Immers kan zoals reeds gezegd in de bijlage 20 van 7 mei 2020 worden gelezen: “*verklaringen op eer dd. 23.01.2020 en 05.02.2020 waarin derden (de beide ouders van betrokkene en de referentiepersoon) verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon sedert hun geboorte tot hun vertrek naar het buitenland in 2014 op het ouderlijke adres woonachtig waren*”. Dit vindt steun in het administratief dossier waarin zich de “*attestation*” van 5 februari 2020 bevindt waarin beide ouders verklaren dat verzoeker en zijn zus hebben samengewoond bij hun ouders tot 2014, jaar waarin ze zijn vertrokken naar het buitenland (“*... jusqu’au 2014, année à laquelle ils ont immigré à l’étranger*”). Dit stuk voegt verzoeker trouwens als stuk 2 bij het verzoekschrift. Het blijkt dus niet dat verzoeker zelfs nog in Marokko verbleef na 2014, of hij er ooit is teruggekeerd en dat waar hij ook verbleef in het buitenland, zoals in Frankrijk, hij aldaar dan afhankelijk was van de referentiepersoon tot aan zijn aanvraag in België op 2 januari 2019. In de door verzoeker betwiste passage kan voorts worden gelezen: “*Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn zus.*” De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder bijkomende bewijsdocumenten verlangt, die verdere duiding verschaffen bij het attest of de inhoud hiervan staven. Hierbij kan worden opgemerkt dat er bijvoorbeeld geen enkel bewijsstuk is overgemaakt waaruit blijkt dat de referentiepersoon financiële of materiele ondersteuning heeft geboden aan verzoeker in het land van herkomst. Er liggen geen bewijzen van geldtransfers of verzending van materiële goederen naar Marokko voor. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder geen bewijswaarde hecht aan het betrokken document gezien het is opgesteld lange tijd nadat verzoeker Marokko heeft verlaten en in het document niet meer kan worden gelezen dan dat de referentiepersoon de enige ondersteuning vormt voor verzoeker (“*Est le seul soutien*”). Het attest stelt dus in de tegenwoordige tijd dat verzoekers zus zijn enige ondersteuning vormt in Marokko daar waar het duidelijk is dat verzoeker in 2021 in België verblijft. Het is niet omdat het een officieel attest is, afkomstig van de Marokkaanse autoriteiten, dat verweerder de bewijswaarde ervan niet vermag te beoordelen en hierbij rekening houdt met de context van verzoekers zaak.

2.11. Verzoeker gaat in derde instantie in op de beoordeling door verweerder van de door hem overgemaakte “*attestations de revenus N° 2231*”, waaruit moet blijken dat verzoeker in 2017, 2018 en 2020 geen belastbare inkomsten had in Marokko. Verweerder stelt onder meer: “*De attesten werden afgegeven na de indiening van onderhavige aanvraag en dus op een moment dat betrokkene al geruime tijd in België verbleef. Ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*” Verzoeker brengt hiertegen in dat het niet uitmaakt op welke datum de attesten

werden afgeleverd als de inhoud ervan maar correct is. Voorts stelt hij dat hij wel degelijk een attest heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij geen inkomsten had in 2019. De Raad ziet niet in welk belang verzoeker heeft bij voormelde kritiek gezien hij zoals gezegd in 2014 al Marokko heeft verlaten en niet blijkt dat hij na 2014 nog naar dat land is teruggekeerd. Alleszins kreeg hij in oktober 2018 een Marokkaans paspoort uitgereikt in Frankrijk waar hij officieel verbleef. Het houdt in dat het niet anders kan dan dat verzoeker geen inkomsten had in Marokko na 2014. Het gegeven dat verzoeker geen inkomsten had in Marokko van 2017 t.e.m. 2020 doet dan ook niet ter zake aangezien zoals reeds eerder opgemerkt een afhankelijkheid van de referentiepersoon wegens onvermogen dient te worden aangetoond in de periode die de vestigingsaanvraag voorafgaat. Het is niet relevant om voor een vestigingsaanvraag die in juli 2021 wordt ingediend en waarbij er sprake is van een verblijf in België vanaf januari 2019 en van een vertrek uit Marokko in 2014 met alleszins een verblijf in Frankrijk in 2018, waarbij niet blijkt dat verzoeker ooit is teruggekeerd naar Marokko, documenten over te maken waarin wordt gesteld dat verzoeker in de jaren 2017 t.e.m. 2020 geen inkomsten genoot in Marokko.

2.12. De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker niets inbrengt tegen het motief in de bijlage 20 dat *“er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”*. Dit motief, dat door verzoeker niet wordt besproken en waarbij hij niet aantoont dat dit op zich geen schragend motief kan zijn, blijft derhalve overeind.

2.13. Waar verzoeker in de aanhef en in fine van zijn eerste middel nog een uitgebreide theoretische uiteenzetting verschaft omtrent de interpretatie van het begrip *“andere familieleden van een Unie-burger”*, omtrent de vrije bewijsvoering in dit verband en de verplichting voor de Raad om een richtlijnconforme interpretatie van nationale regelgeving te hanteren, wijst de Raad erop dat hij hiermee niet aantoont dat de bijlage 20 concreet is behept met een onwettigheid.

Het eerste middel is ongegrond.

2.14. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

*“[...] Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.*

*Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.*

*Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).*

*Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.*

*Verzoeker is de zus van de Spaanse referentiepersoon en woonde in Marokko samen met zijn zus wanneer deze in Marokko woonde. Bovendien woont verzoeker sinds januari 2019 onafgebroken samen met zijn zus in België, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.*

### 2.2.2.

*Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.*

*Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).*

*Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).*

*In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de broer is van de referentiepersoon, hij in België samenwoont met zijn zus, zij in Marokko op hetzelfde adres woonden en zijn zus hem ten laste neemt.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.*

*Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.*

2.15. Wat betreft artikel 8 van het EVRM – en artikel 22 van de Grondwet, dat voorziet in een gelijkaardige bescherming – wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu verzoeker en zijn zus, bijkomende afhankelijkheidsfactoren zijn vereist, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid 'ten laste' van de meerderjarige referentiepersoon. Door te benadrukken dat hij en de referentiepersoon broer en zus zijn, dat zij in hun herkomstland samenwoonden toen zijn zus daar nog verbleef, dat ze alhier samenwonen en te poneren dat hij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon, brengt verzoeker geen element aan dat een nieuw licht werpt op de zaak. Hij toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn meerderjarige zus. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat er geen schending is van laatstgenoemde verdragsbepaling. Ook de theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over artikel 8 van het EVRM, kunnen de bijlage 20 niet aan het wankelen brengen. Verzoeker brengt ook niets concreets in tegen de in de bestreden bijlage 20 vermelde afweging *"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn."* Verzoeker duidt ten slotte nergens concreet dat hij alhier een privéleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

2.16. Verzoeker voert in een derde middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

*"[...] Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : "aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken".*

*Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.*

*Anderzijds wordt gesteld dat verzoeker niet zou behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon en van hem als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst.*

*De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.*

### *2.3.2.*

*Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:*

*“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”*

*Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).*

*Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.*

*Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.*

*“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).*

*Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.*

### *2.3.3.*

*Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :*

*“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.*

*6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :*

*‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 ,*

*dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken'.*

*Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord 'desgevallend' wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.*

*De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de nodige vermeldingen doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.*

*Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.*

*De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.*

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

*"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.*

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond".

#### 2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

*"Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.*

*(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het*

grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks*, VII, *formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1( februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken".

Voorts heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en hij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verbljfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoeker, die al jaren samenwoont met zijn zus en wiens zus hem in Marokko jarenlang heeft onderhouden en met wie hij in Marokko samenwoonde. Verzoeker behoort dan ook wel degelijk tot het kerngezin van de referentiepersoon.

### 2.3.5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd werd op grond van artikel 7, §1, 2° Vw., nl. dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn.

*Hierbij werd opgemerkt dat verzoeker niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon behoort en van hem als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst.*

*Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met de individuele familiale toestand van verzoeker afleveren van dit bevel.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”*

2.17. Wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.2. De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekers legaal verblijf is verstreken. Tevens wordt gemotiveerd aan de hand van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het loutere gegeven dat de motivering summier zou zijn, betekent nog niet dat niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het volstaat dat wordt gemotiveerd, zowel in rechte als in feite, aan de hand van het voorliggende geval, quod in casu. Verzoeker komt ook niet verder dan het ventileren van zijn oordeel dat de motivering beperkt zou zijn, doch toont niet aan welke bijkomende motivering zich in casu opdrong. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar de arresten van de Raad en de Raad van State, om zijn standpunt kracht bij te zetten. De arresten waarnaar verzoeker verwijst, betreffen bijlagen 20 waar geen afzonderlijke motivering werd opgenomen aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl dit in zijn zaak wel het geval is. In tegenstelling tot de bestreden beslissingen in de door verzoeker geciteerde arresten, wordt in de bestreden bijlage 20 wel degelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en aangegeven dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat zijn legaal verblijf is verstreken. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.18. Wat betreft de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.3.

2.19. De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hem op deze grond een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Dit motief blijft derhalve overeind.

2.20. Wat betreft het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat in de bijlage 20 het volgende kan worden gelezen: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

2.21. Uit voormelde passage blijkt dat verweerder zich wel degelijk heeft gekweten van zijn verplichting om bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziene elementen. Door louter te poneren dat uit deze afweging niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met zijn individuele familiale toestand, brengt verzoeker de gedane beoordeling – waarin wel degelijk werd ingegaan op zijn familiale omstandigheden – niet aan het wankelen. Evenmin toont hij aan dat de gedane beoordeling niet zou volstaan om tegemoet te komen aan de verplichtingen conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.22. De Raad merkt verder nog op dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat huidige bijlage 20 niet is. Een schending van deze wetsbepaling kan dan ook niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

2.23. Wat betreft het geschonden geachte artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de vorm van kennisgeving, met name middels een bijlage 20. In zoverre verzoeker met een schending van deze bepaling wilt benadrukken dat er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat er zich aldus een afzonderlijke motivering in deze opdringt, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.17. Er werd reeds vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten in casu voorziet in een afzonderlijke motivering in rechte en in feite.

Het derde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA